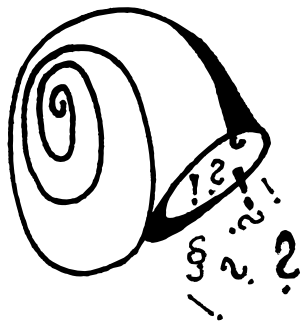

PATHFINDER

K ČEMU PATHFINDER?

Nedávno jsem si povídala s několika vedoucími – jen tak o životě a také o životě Pathfinderu. Jejich vyprávění zněla sklesle, jsou unavení, nemají pro svou činnost podporu okolí, napadají je otázky typu: „K čemu to vůbec děláme?“

Nenapadne vás také někdy, proč ten Pathfinder vůbec máme?

Proč něco takového vůbec děláme? A co kdybychom se mu chtěli věnovat kvůli dětem, které nás obklopují a které to nemají ve svém životě jednoduché? Kolem nich jejich vrstevníci kouří trávu, a my budeme dělat, že to nevidíme? Budeme se tvářit, že je v pořádku, že ty naše děti mají v hlavě „hokej“, vždyť to přece patří k věku, že? A není to třeba tím, že ve sboru vidí něco jiného než ve škole a za školou? A nemůžeme jim s tím pomoci? Nemohlo by se nás přece jen zapojit do práce s dětmi trochu více? Já vím, ten čas, ale ... nestojí snad životy těchto dětí za víc než jen trochu času, který jim věnujeme? Já vím, jsem idealista a možná až moc optimista. Ale i přes to, že tahle naše příloha nikdy nebude konkurovat skvělým moderním časopisům ... co chceme našim dětem do života dát? To, co si přečtou třeba v Bravu? Nebo to, co jim máme možnost nabídnout v Pathfinderu? Co takhle snažit

se ukázat život křesťana v praxi? Možná jsem si pustila pusu až moc na špacír, ale neměli bychom se raději zamyslet nad tím, co a proč tady vlastně děláme, kam to chodíme, s kým trávíme svůj volný čas? Neměli bychom snad využít příležitost, která nám nabízí vést děti „... tak, jak si přeje Bůh?“

HEIDY

KONEC BÍLÉ PANÍ ANEB JARNÍ NÁDECH JIŽNÍHO KŘÍŽE

Taky už jste měli dost těch plískanic a inverzních oblačností? Netrpělivě jste čekali hřejivé pa-prsky jarního slunce, kdy vzduch voní a na louce se rozvinou první květy?

Nám na jihu Čech se naskytlá příležitost otevřít brány jaru přesně o velikonočních prázdních. A tak jsme vdechovali všichni tu svěžest v kruhu kamarádů při výpravě k rozvalinám hradu Borotín. Noc pod hvězdnatou oblohou byla romantická, i když ještě poněkud chladná. Zato jsme ale načapali zaručeně pravou Bílou paní, krácející za úplňku po hradebních zdech, a neohroženě ukončili její 500leté bloudění nocí zrušením prastaré kletby. Marně byste ji už dnes hledali v temných koutech sídel pánů z Růže. Dnes žije zcela normálním životem na Pražském předměstí v Písku. Ze zcela jiného soudku byla možnost sledovat zblízka následky střetu technické civilizace s divokou přírodou v záchranné ZOO stanici ve Voticích. Příběhy raněných a trvale zmrzačených zvířat a ptáků dopravními prostředky, dráty elektrického vedení či surovými lidmi nejsou vůbec veselé. A tak chci toto povídání, právě v čase probouzejícího se nového života, ukončit prosbou: „Nech brouka žít.“

K4

KARLOVY VARY - JAK JE NEZNÁTE

OD ZÁPADNÍHO ZPRAVODAJE

Počátkem jara se děti z celého Divokého západu sjely v Karlových Varech. Těšily se na světoznámé lázně, největší v Čechách, s termálními prameny. (Jejich max. teplota je 73 stupňů.) V sobotu nás velmi oslovilo kázání místního kazatele Petra Staše. Vyprávěl, jak zakládal Klub mladých dobrodinců, když byl mladý. Pověděl nám, že se snažili pomáhat, kdekoli to bylo možné, ale přitom zapomínali, že se i doma pomáhá obyčejnými věcmi, když nás o to rodiče požádají. Pro soustředění se na velké věci zapomínali na ty menší. Lidé by měli začínat u věci všedního dne, které se pak projeví i ve velkých věcech. Na konec kázání nám všem popřál, aby plamen, který v nás hoří, nezhasl, ale hořel a přinášel radost a pokoj všude, kam půjdeme. Odpoledne jsme se vydali na procházku do města, a ne jen tak ledajakou. Úkolem několika družin bylo dostavit se k Hadímu prameni po vyznačené trase a splnit úkoly, které souvisely s poznáváním Karlových Varů. Potom jsme měli nakreslit něco, co nás napadne, když přemýšlíme nebo slyšíme o Bohu. Večer byl ve znamení tělocvičny a v neděli jsme pokračovali v poznávání lázeňského života hostů, kteří se sem přijeli léčit. Vžili jsme se do role hostů a prošli jsme si jednu z vycházkových tras. Celá akce skončila slavnostním vyhodnocením všech her a dobrým obědem. Dík patří i místním z Karlových Varů, díky nimž jsme mohli strávit pěkný víkend, který se nám všem líbil. Na závěr všeho nás Vašek Novák všechny pozval na tábor, kde bude mnoho překvapení. Přejí úspěšné zakončení školního roku a těším se, že se uvidíme na táboře. Ahoj!!

JURA

JARNÍ NÁDĚ

CH
J
I
Z
NÍHO KŘÍŽE

BÍLÉ PÁNÍ
KONEC

Brzy budou prázdniny
HURÁÁÁÁÁ!!!

Jako správní pathfindeři
se už jistě řádně těšíte
na tábory!

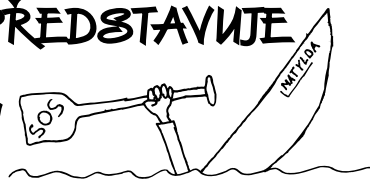
Aby ne, zažijeme tam
spoustu nových dobro-
družství, ale i zkušeností
s Bohem.

A určitě si o tom bude-
me moci přečíst i v této
příloze. Proto pište, pište,
pište – a pošlete fotky
na adresu: heidy.m@cen-
trum.cz

PRÁVĚ SE VÁM PŘEDSTAVUJE

ODDÍL KOSATKY

V září roku 1997 se činnost oddílu zaměřila na vodáctví. Postupem času prošel všemi těžkostmi, které mohou oddíl potkat, jako jsou hledání klubovny, nedostatek členů či vedoucích. Naštěstí jsme se ze všeho „vysekali“. Po celou dobu existence našeho oddílu jsme zažívali mnohá dobrodružství. A o jedno takové se s vámi chceme podělit. Stalo se to na konci našeho třetího vodáckého tábora. Tehdy jsme sjížděli řeku Vltavu ve dvou vlastních chatrných pramicích a všechny věci pluly s námi.

Ráno jsme vše sbalili a vypluli z kempu před Českým Krumlovem. Pro vodáky je toto město malá pohroma, neboť na řece je celkem 7 jezů, z nichž jsou sjízdné pouze tři. Nás to však nijak neodradilo a odhodláni, že sjedeme všechny jezy, které bude jen trošku možné sjet, jsme se vydali na cestu. Přiblížili jsme se k třetímu jezu. Řeka v tomto úseku tekla kamenným korytem a nebylo proto možné u břehu přistát. „Podívejte!“ zvolal háček a ukazoval na kanoistu blížícího se ke splavňovacímu kanálu, zvanému též vodáckou hantýrkou „šlajsna“. Za chvíli vidíme jen mizící loď za jezem. „Pokud to mohl sjet on, můžeme i my,“ naléhali jsme na kapitána. Proud

nás unášel stále blíž k vodopádu. Loď nabírala rychlost. Najeli jsme na ústí šlaj-sny a... „Šlajсна je zavřená!“ vykřikl jsem. V tu chvíli se už nedalo nic dělat. Proud nás unášel na metrový schod. Dole, pod vrstvou několika centimetrů vody, ležely vyskládané betonové panely. Loď se převážila přídí přímo proti mělkému dnu. Všechna zavazadla přelétla ze zádi

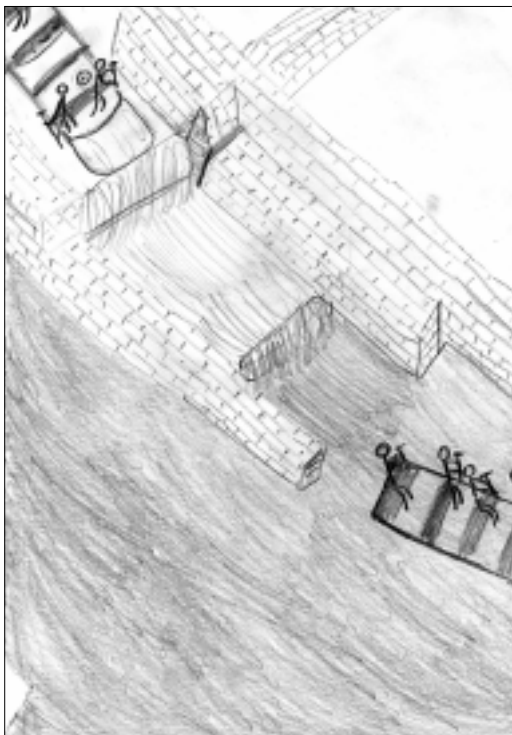

na příď. Ozvala se velká rána. A jakoby toho nebylo dost, špička lodi se zabořila do obrovského vodního válce, který nás stále tlačil zpátky. Do lodi se valila voda... Snažili jsme se odpichovat pádly ke kraji, abychom mohli přistát a vylít vodu z lodi. Za námi plula druhá loď. Ti, když viděli, že my jsme jez projeli, začali už kus před jezem pořádně pádlovat, aby nabrali rychlost. To však byla chyba. Jejich loď ze schodu přímo skočila a dopadla celou plochou dna na beton. Ve dnu lodi byla díra, že tudy člověk mohl prostrčit pěst. V té chvíli jsme měli chuť to vzdát. Ale nevzdali jsme to. Zaběhli jsme do města pro lepící soupravu a na hřišti jsme se dali do laminování. Než to uschlo, zahráli jsme si na hřišti ještě pár her. A tak se

všem znovu vrátil optimismus a úsměv na tvář. Ještě téhož večera jsme dorazili do plánovaného tábořiště. Dnes na to všichni s humorem vzpomínáme...

*S POZDRAVEM A PŘÁNÍM MNOHA PĚKNÝCH A NEZAPOMENUTELNÝCH ZÁŽITKŮ Z-Z-ZMRZLÍK A JEHO KAMARÁDI
Z ODDÍLU KOSATKY*

KARLOVY VARY
JAK JE
NEZNÁTE

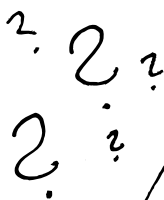
GRRR GYAK ● ● ●

ASI JSTE TO TAKÉ NĚKDY ZAŽILI...

To byly poví-
dačky pro starý báby,
aby je mohla vrchnost ovlá-
dat. Dneska už je Bůh přežitkem.
Copak jsi ho snad někdy viděl?
No vidíš, neviděl. Nebo jsi
s ním mluvil? Ne-
mluvil.

Ty asi nejsi normální.
Ty se modlíš a věříš na Pána
Boha?
To je přece nesmysl, copak ně-
jakej Bůh existuje?

A kdyby
nějakej Bůh
byl, jak by se
mohl dívat
na to, co
se děje na
Zemi?

PROČ???
Proč věříš v Pána Boha?
Proč chodíš v sobotu do sboru?
Proč nejíš vepřové?
Proč nepiješ?
Proč si neužíváš?
Proč nejsi jako ostatní?
Řekni mi
PROČ???

Jsi
v něja-
kým sboru, nebo
jak tomu říkáte, a se-
díš tam celý den. Beztak
tě to tam nebaví. Vysvětli
mi, proč tam vlastně
chodíš? Co z toho
máš?

Podívej se na
mě: já ničemu nevě-
řím, a co mi chybí? Nic.
Ty si nemůžeš ani nic užít,
ten tvůj Bůh ti všechno za-
kazuje. Nesmíš kouřit, pít,
chodit na diskotéku. A o ví-
kendu ani nemluví.

A proč se na to
všechno nevykašleš? Řek-
ni mi jeden rozumněj důvod,
proč tohle všechno děláš?

MŮJ PŘÍBĚH...

Slyšeli jste někdy, že vám někdo řekl: „To neříkej, bereš jméno Boží nadarmo!“? Já jsem to slyšával v dětství od své věřící babičky. Trávil jsem u ní s bratrancem prázdniny. Nebyli jsme zrovna žádní hodní andílci. Natropili jsme

spousty rošťáren.

Naši rodiče tehdy věřící nebyli, ale s babičkou jsme chodili do sboru. Měl jsem jeden zlozvyk, který mě babička chtěla odnaučit.

A jednou na mě vyžrála. Volala na mě: „Milane, Milane!“ Když jsem se ozval, babička neodpovídala. A za chvíli zase slyším: „Milánku, Milane!“ ale babička zase nic nechtěla. To už mě nazlobilo. Když se to opět opakovalo, už jsem se rozčilil a řekl babičce: „No, babi, co je? Ty mě pořád voláš, ale nic mi nechceš, tak proč mě voláš?“ Babička mě ještě chvíli ujišťovala,

že mě vlastně vůbec nevolá a že si jen tak pro sebe říká: Milane, Milane. Ale, že to vůbec není na mě. Ohradil jsem se: „Ale vždyť voláš moje jméno, ale nic mi nechceš. Mně to vadí, proč to děláš?“ A tehdy mi babička

vysvětlila: „Milane, vždyť ty děláš to samé.“

Nechápal jsem a ona pokračovala: „Ty také stále voláš jméno Pána Ježíše, a nic mu nechceš. Ty ho voláš bezmyšlenkovitě a ani si to neuvědomuješ. Tobě se nelíbí, když já volám tvoje jméno, a nic ti nechci, ale ani Bohu se nelíbí, když to děláš jemu. Co se nelíbí tobě, nedělej jinému.“ A tehdy jsem pochopil. „Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha.“ Ex 20,7

M.

P. S.

Jistě jste i vy ostatní, milí čtenáři, zažili něco, z čeho bychom se mohli všichni poučit, nad čím se můžeme zamyslet. Možná jste prožili něco veselého – dobrodružství v dětství... Pomozte svým vyprávěním těm dnešním dětem vidět svět trochu jinýma očima. Na vaše příběhy se těším na adrese: heidy.m@centrum.cz

